

Arrest

nr. 342 014 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 januari 2024 tot weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 2 april 2024 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 januari 2026.

Gelet op de pleitnota van 8 januari 2026 ingediend door de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 10 november 2023 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student. Op 16 januari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student, aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 februari 2024. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“WEIGERING VAN EEN AANVRAAG OM MACHTIGING TOT VERBLIJF IN DE HOEDANIGHEID VAN STUDENT(E)

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 10/11/2023 bij de burgemeester van Beringen door H. (...) M. (...) A. (...), geboren te Onbepaald op (...) 1997, onderdaan van Noord-Macedonië, verblijvende te Beringen, in toepassing van de artikel 60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene het Rijk is binnen gekomen op 02/08/2023 met een geldig paspoort van Noord-Macedonië, maar zonder visum voor een lang verblijf op basis van studies.

Overwegende dat betrokkene in het bezit werd gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 02/11/2023.

Overwegende dat op datum van 26/10/2023 de bijdragetaks van 208E werd gestort op rekening van DVZ voor het opstarten van een verblijfsaanvraag op basis van studies.

Overwegende dat een aanvraag verblijfsmachtiging werd ingediend bij de gemeente Beringen, dewelke onze diensten bereikte op 10/11/2023.

Overwegende dat het standaardformulier voor registratie van studie werd voorgelegd, voor een voorlopige inschrijving / toelating om een bachelor studie aan te vatten aan de onderwijsinstelling PXL voor het academiejaar 2024/25, en dat de onderwijsinstelling PXL stelt dat betrokkene hiervoor eerst een taaljaar Nederlands dient te volgen om het niveau B2 - Richtgraad 3 te behalen.

Overwegende dat geen inschrijvingsattest werd voorgelegd waaruit een inschrijving voor een voorbereidend talenjaar blijkt aan een instelling van hoger onderwijs, zoals voorzien bij artikel 58, 5° van de Wet van 15/12/1980.

Overwegende dat een Bijlage 32 van de Wet van 15/12/1980 wordt voorgelegd, de specifieke tenlasteneming voor studies, onderschreven door K. (...) B. (...), wonende in België, en dat deze is bedoeld voor studies aan het PCVO voor 2023/2024. Hieruit zou kunnen worden afgeleid dat betrokkene zijn voorbereidend jaar talen aan het PCVO (Provinciaal centrum voor Volwassenen Onderwijs) wil volgen, wat niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 58, 5° van de wet van 15.12.1980, zoals hierboven reeds vermeld.

Overwegende dat om een verblijfsmachtiging als student te bekomen, aan al de voorwaarden van art. 60 en volgende, van de wet van 15/12/1980, dient te worden voldaan.

Overwegende dat artikel 61 van voormelde wet bepaalt op welke wijze het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in art. 60 §3, eerste lid 5° dient te worden aangetoond, en zoals beschreven in artikel 99 en 100 van het K.B. van 8/10/1981.

Overwegende dat artikel 100 § 2 en §3 van voormeld K.B. voorzien dat de garant over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken voor zichzelf, voor elke persoon ten zijnen laste, en voor elk onderdaan van een derde land, die hij ten laste neemt. Artikel 100 van het KB van 8/10/1981 § 2 en §3 voorzien dat de garant zijn bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig percent (120%) van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijk integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Daarenboven dient de garant, voor elke onderdaan van een derde land, bedoeld in dit hoofdstuk, die hij ten zijnen laste neemt of zal nemen, te beschikken over het geïndexeerde bedrag voorzien in het koninklijk besluit van 8 juni 1983 tot vaststelling van het minimumbedrag van de middelen van bestaan waarover een vreemdeling die in België wenst te studeren moet beschikken.

Uit het aanslagbiljet van de garant met betrekking tot het inkomen van 2022, hetwelk werd toegevoegd aan de aanvraag, blijkt dat de garant onvoldoende solvabel is om de student ten laste te nemen;

Rekening houdend met deze elementen wordt de aanvraag verblijfsmachtiging op basis van studies geweigerd. Betrokkene dient gevolg te geven aan het hem hierbij betekende Bevel het Grondgebied te Verlaten.”

Ook op 16 januari 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 februari 2024. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer H. (...), M. (...) A. (...),
geboortedatum: (...) 1997
geboorteplaats: Onbepaald
nationaliteit: Noord-Macedonië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7, alinea 1,2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Art. 7, al. 1,2° : betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de toegestane termijn, of slaagt er niet in te bewijzen dat hij deze termijn niet heeft overschreden: De aankomstverklaring van betrokkene is verstreken sedert 02/11/2023, en de aanvraag verblijfsmachtiging op basis van studies is verworpen.

Er zijn geen aanwijzingen dat aan betrokkene geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven, rekening houdend met de bepalingen van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Er zijn geen aanwijzingen omtrent eventuele gezondheidsproblemen van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Op 8 januari 2026 dient verweerder een pleitnota in waarin hij de volgende exceptie van onontvankelijkheid aanvoert:

“Geen belang bij huidige procedure – vrijwillig vertrek naar land van herkomst

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12/9/2024 naar land van herkomst zou zijn vertrokken.

Wat betreft het huisbezoek heeft de terugkeerbegeleider het volgende vermeld in zijn schrijven dd. 12/9/2024:

“H., M. A. werd uitgenodigd voor een gesprek betreffende zijn verblijfssituatie. De betrokkene kwam echter niet naar deze afspraak. Daarom werd door B. S. en H., S. het adres gecontroleerd om na te gaan of de betrokkene er nog woont en eventueel een nieuwe uitnodiging te geven. Uit de vaststellingen blijkt dat de betrokkene er niet meer woont.

Datum: 12.09.2024

Adres: (...)

Vaststellingen: Betreft een kebab zaak in het centrum van Paal-Beringen. De eigenaar van de zaak ontvangt ons en geeft aan dat betrokkene inderdaad enige tijd bij hen verbleven heeft, maar hij vertrokken is toen bleek dat er geen verblijf mogelijk was met de aangegeven procedure. Betrokkene toont ook een aantal communicaties door van betrokkene met hem in verband met zijn reis naar LvH. De eigenaar zou deze doorgeven aan de coach, maar dit is niet gebeurd.

Zo vermeldt het schrijven van de terugkeerbegeleider dd. 19/11/2024 het volgende:

“Einde coachingstraject H., M. A.

Op 19.11.2024 wordt beslist het coachingstraject met H., M. A. stop te zetten, daar uit aanwezigheid op adres bezoek blijkt dat betrokkene niet (meer) woont op het opgegeven adres en er bijgevolg geen traject met betrokkene kan plaatsvinden.”

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemd artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en moet ook nog bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het beroep is onontvankelijk.”

2.2 De Raad merkt samen met verweerder op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (cf. RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Verweerder voegt bij zijn pleitnota een schrijven van verzoekers ICAM-trajectbegeleider van 19 november 2024 waaruit blijkt dat het ICAM coaching traject wordt stopgezet omdat verzoeker niet meer op het opgegeven adres woont. Tijdens de woonstcontrole werd vastgesteld dat verzoeker enige tijd op het adres heeft verbleven maar dat hij intussen is vertrokken. De eigenaar van de woning in kwestie vermeldde aan de trajectbegeleider dat verzoeker zou zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Verweerder voert – op basis van de vaststellingen van de ICAM-trajectbegeleider – aan dat verzoeker “naar land van herkomst zou zijn vertrokken” waardoor hij niet meer over het rechtens vereiste belang bij de huidige vordering beschikt.

De Raad kan verweerder niet volgen in de opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid. Op basis van de bijgebrachte stukken kan enkel worden besloten dat de vaststellingen van de ICAM-trajectbegeleider zijn gebaseerd op de verklaringen die de eigenaar van het pand waar verzoeker heeft verbleven, tijdens de woonstcontrole heeft afgelegd. Er wordt gesteld dat de eigenaar van het pand aan de trajectbegeleider documenten zou overmaken waaruit blijkt dat verzoeker teruggekeerd zou zijn naar zijn land van herkomst, doch dit is niet gebeurd. Bijgevolg kan de Raad enkel vaststellen dat er, behoudens de verklaringen van de eigenaar van het pand, geen enkel objectief verifieerbaar bewijs voorligt waaruit blijkt dat verzoeker daadwerkelijk vrijwillig is teruggekeerd naar Noord-Macedonië.

De exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 58 en 61 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan het verblijf geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing en de ingeroepen redenen van toepassing zijn en de beslissing verantwoorden.

Eisende partij wordt verzocht om het grondgebied te verlaten omdat hij geen inschrijvingsattest heeft voorgelegd voor een voorbereidend talenjaar aan een instelling van hoger onderwijs en het bewijs van voldoende bestaansmiddelen niet te hebben aangetoond.

Eisende partij overhandigde op 31.10.2023 aan de vreemdelingendienst van de stad Beringen nochtans een inschrijvingsattest van de onderwijsinstelling PXL voor een bacheloropleiding in de agro en biotechnologie voor het academiejaar 2024/25.

In dit inschrijvingsattest werd verwezen naar de vereiste van een te volgen voorbereidend taalonderricht.

Een bewijs van inschrijving (met betalingsbewijs van de factuur d.d. 23.10.2023 - stuk 2) voor een voorbereidend taaljaar Nederlands aan het PCVO (Provinciaal centrum voor Volwassenen) voor het schooljaar 2023/24 om het niveau B2-richtgraad 3 te behalen werd eveneens bijgevoegd.

Gezien de aan de vreemdelingendienst overhandigde attesten, kon eisende partij er rechtmatig op vertrouwen dat zijn aanvraag grondig zou worden onderzocht.

Verwerende partij kon op zijn minst op basis van de verklaring van de onderwijsinstelling PXL en uit de lezing van de bijlage 32 afleiden dat een attest van inschrijving voor een taaljaar was opgesteld.

In deze omstandigheden kon verwerende partij niet bevelen om het grondgebied te verlaten zonder ook maar een verwittiging of vraag om uitleg bij de studievordering te richten aan eisende partij.

Mocht verwerende partij zorgvuldige en redelijk gehandeld hebben, had zij op zijn minst eisende partij kunnen contacteren.

De zorgvuldigheidsplicht schrijft voor dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Brussel, 1994, p 55)

De handelwijze van verwerende partij is dan ook onredelijk, onzorgvuldig en schendt het vertrouwensbeginsel.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

De handelwijze van verwerende partij is dan ook onredelijk, onzorgvuldig en schendt het vertrouwensbeginsel.

Tevens schendt de bestreden beslissing Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

- 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*

2. Dit recht behelst met name: -het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, -het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, -de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. X - Pagina 8 van 10 ...”

Krachtens het artikel 51 van het Handvest is de reikwijdte van het Handvest beperkt tot het EU-recht. In casu kan het artikel 41 van het Handvest worden ingeroepen omdat de voorliggende kwestie een materie betreft waarvoor Europese regelgeving van kracht is.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van allé lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro.86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2006/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. 1307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. 18237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Wanneer eisende partij gehoord zou zijn geweest had hij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden, (in die zin: HvJ 10 September 2013, C-383/13). De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht

Gezien eisende partij sinds geruime tijd zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft uitgebouwd, minstens al ononderbroken sinds 02.08.2023, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten tengevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 60 van de Vreemdelingenwet, dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker moet worden geweigerd omdat hij enerzijds geen inschrijvingsattest heeft

voorgelegd waaruit een inschrijving voor een voorbereidend talenjaar blijkt aan een instelling van hoger onderwijs conform artikel 58, 5° van de Vreemdelingenwet en hij anderzijds geen bewijs heeft geleverd van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 61 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft immers een verbintenis tot tenlasteneming voorgelegd, waarbij de garant onvoldoende solvabel is om een student ten laste te nemen. Ook de tweede bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder verwijst naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en motiveert dat verzoeker langer in België verblijft dan de toegestane termijn. Verzoekers aankomstverklaring is immers verstrekt sinds 2 november 2023 en zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in de hoedanigheid van student werd geweigerd.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de artikelen 58 en volgende van Vreemdelingenwet.

Artikel 58 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder:

[...]

5° voorbereidend jaar: het unieke studiejaar, georganiseerd door de instelling voor hoger onderwijs, om een opleiding te volgen ter voorbereiding op de beoogde hogere studies, hetzij om de noodzakelijke aanvullende kennis te verschaffen om vervolgens toegang te kunnen verkrijgen tot de beoogde hogere studies, hetzij om één van de landstalen, die tevens de taal betreft waarin de beoogde studie wordt onderwezen, machtigt te worden;”

Artikel 60 van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend, bepaalt:

“§1. De onderdaan van een derde land die op het grondgebied van het Rijk wenst te verblijven in de hoedanigheid van student, dient zijn aanvraag in bij de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats in het buitenland.

§2. In afwijking van de eerste paragraaf kan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig Titel I, Hoofdstuk II, reeds toegelaten of gemachtigd is om niet langer dan negentig dagen op het grondgebied van het Rijk te verblijven of die reeds in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd is om langer dan negentig dagen op het grondgebied van het Rijk te verblijven, zijn aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op het grondgebied van het Rijk, indien hij de aanvraag indient voor het verstrijken van

de geldigheidsduur van deze toelating of machtiging en voor zover hij reeds is ingeschreven aan een instelling voor hoger onderwijs om een voltijdse studie te volgen.

§3. De onderdaan van een derde land voegt de hiernavolgende documenten bij zijn aanvraag:

1° een kopie van zijn geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel;

2° het bewijs dat hij de vereiste retributie, zoals voorzien in artikel 1/1, betaald heeft, indien deze verplichting op hem van toepassing is;

3° een attest afgegeven door een instelling van hoger onderwijs dat het volgende bewijst:

a) hetzij dat hij ingeschreven is aan de instelling voor hoger onderwijs om voltijds hogere studies of een voorbereidend jaar te volgen;

b) hetzij dat hij toegelaten is tot de studies;

c) hetzij dat hij ingeschreven is voor een toelatingsproef;

De Koning bepaalt de voorwaarden waaraan dit attest dient te voldoen.

4° indien hij jonger dan achttien jaar is, het bewijs van toestemming van zijn ouders of, in voorkomend geval, van de persoon die de voogdij uitoefent;

5° het bewijs, geleverd conform artikel 61, dat hij gedurende het geplande verblijf zal beschikken over voldoende bestaansmiddelen, om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° het bewijs dat hij beschikt of zal beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt gedurende zijn verblijf;

Indien de aanvraag in het buitenland werd ingediend en het niet mogelijk is dit bewijs reeds bij de aanvraag te voegen, dan moet dit bewijs binnen de termijn voorzien in artikel 61/1/1, § 4, voorgelegd worden.

7° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage bij deze wet opgesomde ziekten;

8° indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, afgegeven door het land van oorsprong of het land van zijn laatste verblijfplaats, dat niet ouder is dan zes maanden en bevestigt dat hij niet veroordeeld is geweest voor misdaden of wanbedrijven van gemeen recht.

Indien behoorlijk wordt aangetoond dat de documenten bedoeld in 7° en 8°, niet kunnen worden voorgelegd, kan de minister of zijn gemachtigde, rekening houdend met de omstandigheden, de vreemdeling echter machtigen op het grondgebied van het Rijk te verblijven om er te studeren.

§4. De voorgelegde stukken dienen, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, vergezeld te zijn van een beëdigde vertaling in één van de drie landstalen of het Engels."

Verzoeker diende op 10 november 2023 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in, in de hoedanigheid van student. Hij legde een standaardformulier voor registratie van studie voor inzake het volgen van een bacheloropleiding aan de PXL. Hierin werd bepaald dat verzoeker eerst een taaljaar Nederlands dient te volgen om het taalniveau B2 – richtgraad 3 te behalen. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker geen inschrijvingsattest heeft voorgelegd waaruit een inschrijving voor een voorbereidend taaljaar blijkt aan een instelling van hoger onderwijs, zoals voorzien in artikel 58, 5° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker ontkent dit. Hij stelt dat hij op 31 oktober 2023 aan verweerder zowel een inschrijvingsattest aan de onderwijsinstelling PXL als een bewijs van inschrijving voor een voorbereidend taaljaar Nederlands aan het PCVO heeft overgemaakt. Verzoeker voegt het bewijs van inschrijving voor een voorbereidend talenjaar Nederlands toe als bijlage bij zijn verzoekschrift.

De Raad bemerkt dat er bij het verzoekschrift een inschrijvingsformulier voor het schooljaar 2023-2024 op naam van verzoeker wordt bijgebracht voor het volgen van een opleiding "Nederlands tweede taal – richtgraad 2" aan het PCVO. Uit het inschrijvingsformulier blijkt dat verzoeker zich voor deze opleiding heeft

ingeschreven op 4 maart 2024. De eerste bestreden beslissing dateert echter van 16 januari 2024. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, bevindt voormeld inschrijvingsformulier zich niet in het administratief dossier. Aangezien verzoeker zich pas op 4 maart 2024 heeft ingeschreven voor een opleiding “Nederlands tweede taal – richtgraad 2” en hiervan geenszins enig bewijs voorlag op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen, kon verweerder op goede gronden vaststellen dat er geen enkel inschrijvingsattest wordt bijgebracht waaruit blijkt dat verzoeker is ingeschreven voor een voorbereidend talenjaar om het niveau B2 – richtgraad 3 te behalen. Waar verzoeker het inschrijvingsformulier van 4 maart 2024 slechts voor het eerst bijbrengt in het kader van de huidige procedure, kan hij de wettigheid van de bestreden beslissingen niet aan het wankelen brengen. De wettigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548).

Zelfs in de hypothese dat moet worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk was ingeschreven voor het volgen van een voorbereidend taaljaar aan het PCVO, merkt verweerder in de eerste bestreden beslissing het volgende op: *“Overwegende dat een Bijlage 32 van de Wet van 15/12/1980 wordt voorgelegd, de specifieke tenlasteneming voor studies, onderschreven door K. (...) B. (...), wonende in België, en dat deze is bedoeld voor studies aan het PCVO voor 2023/2024. Hieruit zou kunnen worden afgeleid dat betrokkene zijn voorbereidend jaar talen aan het PCVO (Provinciaal centrum voor Volwassenen Onderwijs) wil volgen, wat niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 58, 5° van de wet van 15.12.1980, zoals hierboven reeds vermeld”*. Verzoeker laat dit motief geheel onverlet. Het motief dat een opleiding voor een voorbereidend taaljaar aan het PCVO niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 58, 5° van de Vreemdelingenwet inzake het volgen van een voorbereidend jaar, blijft dan ook overeind. Hetzelfde moet worden gesteld voor het motief van de eerste bestreden beslissing dat de garant van verzoeker onvoldoende solvabel is. Verzoeker probeert met geen enkel concreet verweer aan te tonen dat hij, in tegenstelling tot hetgeen in deze beslissing wordt gemotiveerd, wel over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken. Dit motief volstaat op zich reeds om de eerste bestreden beslissing te schragen.

Verzoeker meent ook dat zijn hoorrecht werd geschonden. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoeker stelt dat verweerder geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht afleveren zonder hem een *“vraag om uitleg bij de studievordering te richten”*. Indien verweerder redelijk en zorgvuldig had gehandeld, had hij minstens verzoeker kunnen contacteren. Verzoeker bekritiseert dat verweerder zich ertoe heeft beperkt om op basis van de voorgelegde stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissingen, zonder verdere vraagstelling tot het leveren van bijkomende inlichtingen. Indien verzoeker nog gehoord zou zijn geweest, had hij nog elementen kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

In de eerste plaats merkt de Raad op dat de eerste bestreden beslissing het antwoord van verweerder betreft op een aanvraag tot verblijfsmachtiging die verzoeker op eigen initiatief heeft ingediend. Er kan aldus bezwaarlijk worden gesteld dat verzoeker niet de kans zou hebben gehad om zijn standpunt inzake een eventuele verblijfsmachtiging aan verweerder kenbaar te maken. Het kwam verzoeker toe om bij zijn verblijfsaanvraag alle nuttige informatie aan verweerder voor te leggen waaruit blijkt dat aan alle wettelijke voorwaarden is voldaan opdat verzoeker tot een verblijf in België kan worden gemachtigd overeenkomstig artikel 60 van de Vreemdelingenwet. Indien uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat aan alle wettelijke

vereisten is voldaan, behoort het niet tot de verantwoordelijkheid van verweerder om op eigen initiatief nog om bijkomende bewijsdocumenten te verzoeken. Daarnaast moet erop worden gewezen dat pas tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan worden besloten wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Verzoeker preciseert niet welke concrete, nieuwe elementen hij nog ter kennis had willen brengen van verweerder en in hoeverre deze elementen het nemen van de bestreden beslissingen hadden kunnen verhinderen.

Een schending van het hoorrecht kan niet worden aangenomen.

Tenslotte voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig privéleven in België. Hij stelt dat hij al geruime tijd zijn familiale, sociale en culturele belangen onderhoudt in België. Hij wijst erop dat hij sinds 2 augustus 2023 in het Rijk verblijft.

Waar verzoeker gewag maakt van een privéleven in België, merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker komt echter niet verder dan te verwijzen naar zijn verblijf in België sinds 2023 en de algemene bewering dat hij hier sociale en culturele belangen heeft opgebouwd. De Raad stelt vast dat verzoeker nergens meer duidelijkheid verschaft omtrent het privéleven dat hij in België zou hebben opgebouwd. Hij legt geen enkel concreet bewijs voor waaruit blijkt dat hij bepaalde sociale banden in België heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van zijn sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het vermeende privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich er zeer goed bewust van was dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Verzoeker beschikte immers nooit over een permanent verblijfsrecht. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden wordt niet aangetoond.

Het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België is niet bewezen. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN